

[Tholstrup.]

uden statens indblanding og udgifterne dækkes af arbejderne og arbejdsgiverne i fællesskab. Nærværende lovforslag kan være et skridt på vejen hertil. Jeg er især tilfreds med, at man helt lader bidragene for lærlingene bortfalde. Ethvert skridt til lettelse af lærlingetilgangen er godt.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe kan også gå ind for det foreliggende lovforslag; vi kan gøre det så meget mere, som vi igennem flere år har påvist og påtalt, at arbejdsgivernes bidrag ikke blev forhøjet, til trods for at arbejdsløshedskassernes omkostninger steg og steg, og vi har i 1947 fremsat forslag til lov om, at man skulle fordoble beløbet, fra 15 til 30 kr. Der er altså ikke for os noget anstødeligt i det foreliggende lovforslag.

Vi skal ikke have noget imod, at man ser på, om landbrugets arbejdsgivere skal betale et større bidrag end foreslået, men jeg forstår, at når ministeren ikke har nævnt et større beløb i sit forslag, er det tanken, at der ikke skal ske mere her, selv om socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, har talt herfor. Skulle man imidlertid i udvalget finde frem til en ordning i den retning, der her er skitseret, skal den ikke støde på modstand hos os.

Derimod deler jeg ikke det ærede medlem hr. Hans Rasmussens opfattelse, når han siger, at arbejdsgivernes bidrag egentlig ikke skulle gå til dækning af arbejdsløhedskassernes udgifter, men skulle forbeholdes andre formål såsom videre uddannelse af arbejderne.

Jeg har den opfattelse, at arbejdsgivernes bidrag skulle være betydelig større; det forekommer mig, at det er ret beskedent, det der ydes. Jeg vil ikke med disse ord sige, at hvis man bare påligner arbejdsgiverne tilstrækkeligt store bidrag, vil man få en jævn beskæftigelse og ingen arbejdsløshed, men det forekommer mig urimeligt, at arbejderne skal bære en så stor del af arbejdsløshedens byrder, som de gør. De har byrder både i form af selve arbejdsløsheden og gennem den gensidighed, der udvises ved betaling af kontingent til arbejdsløhedsforsikringen. Det forekommer mig, at de byrder, der her er lagt på arbejderklassen, er alt for store, og at samfundet på den ene eller den anden

måde bør bidrage til en lettelse af disse byrder.

Selv om man gennemfører det foreliggende forslag, har man imidlertid ikke klaret hverken arbejdsløshedskassernes eller de arbejdsløses problemer. Jeg er enig med dem, der har talt for; at dette skal gennemføres, men jeg kan ikke se, at der er noget, der taler for en synderlig bedring i arbejdssituationen fremefter. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen nævnte, at vi har 42 000 arbejdsløse nu i årets bedste tid, og han kunne have føjet til, at det er forholdsvis flere, end der var på samme tidspunkt i fjor, og endnu flere, end der var på samme tidspunkt året forud. De tal, vi har fået fra statistisk departement, viser, at arbejdsløshedsprocenten i maj måned 1955 var 5, i fjor 5,2 og i år 5,7, og det er, før de foranstaltninger, der er foreslået og til dels vedtaget, begynder at virke. Jeg ved ikke, om den økonomi, der i Finanstidende har beregnet, at de byrder, der lægges på samfundet som følge af de nye kriseforanstaltninger, vil betyde en stigning i arbejdsløshedstallet på 30 000, har ret. Jeg ved ikke, om det er korrekt, at der vil komme en sådan stigning. Men jeg tror, man må indstille sig på, at arbejdsløsheden vil stige som følge af de foranstaltninger, der gennemføres nu, og så vil de arbejdsløse og arbejdsløhedskasserne komme til at stå over for stigende vanskeligheder i tiden fremover.

Det nytter ikke noget, at man vil slå sig til tåls med, at de forhold, man byder de arbejdsløse, er tilfredsstillende og betryggende, for det er de ikke. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har nævnt, at det, der ydes i arbejdsløshedsunderstøttelse, er gennemsnitlig 15 kr. daglig, og enhver kan sige sig selv, at det er alt for ringe et beløb at give til personer, der går ledige dag ud og dag ind og har forsørgerbyrder, hvad adskillige af dem har. Det siger sig selv, at det går ikke i det lange løb, og derfor må man tænke på, at dagpengesatserne, ydelserne, bør tages op til revision; men deraf følger igen, at man også bør se på kassernes økonomi, der er i allerhøjeste grad anstrengt. Man kan selvfølgelig stile efter den løsning, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen den ene gang efter den anden taler om: gensidighed og solidaritet blandt arbejderne på en sådan måde, at visse grupper kommer til at betale mere i